

СЛАВА

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНИЕ

Излиза два пѣти въ мѣсеца

Кн. 4. Септемврій 15. Год. I.

ИЗДАВА

Т. Х. Станчевъ.

РУСЧЮКЪ

Въ печатницѣхъ на Дунавскѣхъ Область.

1871.

Достойнѣ благоуѣствованію Хрістовѣ
жителствуйте. (Фил. 1. Ст. 27).

Имѣай заповѣди моя и соблюдаай
ихъ, той есть любай ма: а любай ма воз-
любленъ бѣдетъ Отцемъ моимъ, и азъ воз-
люблю его, и ꙗвлюся емѣ самъ. (Іоан. 14 Ст. 21).

Церковь Бога жива, столпъ и утвер-
жденіе истины. (1. Тим. 3. Ст: 15).

Кн. 4.

Септемврій 15

Год. I.

ПРАЗДНИКЪ.

Воздвиженіе честнаго и животворящаго
Креста Господня.

или

КРЪСТОВЪ-ДЕНЬ.

Познато е, какъ Исусъ Христосъ е былъ распѣтъ на кръста между двама разбойници. Но когато го смъкнахъ отъ кръста и заровиха, и когато послѣ възкрѣсна, тогазъ Евреитъ отъ завистъ, заровихъ тайно въ земята въ подножіето на гората Голгота, и тритъ кръста. Освѣнь това заровихъ и онія орѣдія, съ които мъчихъ Христа, като н. пр: клиновѣтъ, тръновій вѣнецъ, надписѣтъ и сичко друго.

Първитъ Христіани бѣхъ винаги въ опасностъ; най-напредъ ги гоняхъ Евреитъ, а послѣ и безбожницѣтъ. Дълго врѣме страдахъ Христіанитѣ, и кръвьта имъ ся проливаше по сичкитѣ градове въ Римската имперія; нѣ тѣзи кръвь като чи е била сѣме, отъ което сж изниквали много други Христіани, които сж биле готови на нови страданія, на нови мъки за вѣрата. Първитъ Христіани посѣщавахъ съ голѣма радостъ онія мѣста, които бѣхъ освятени съ страданіята на Исуса Христа. Тѣ тамъ ся моляхъ, покланяхъ и намѣрвахъ голѣмо утѣшеніе на страданіята си. Безбожницѣтъ, да би унищожили и това единствено наслажденіе

на Христіанитѣ, направихъ (въ врѣмето на Римскія императоръ Адрианъ) на тия Христіански мѣста капища (идолопоклонически църкви). Но когато стана царъ на Римскія престолъ Константинъ великій, гоненіята противъ Христіанитѣ престанахъ и настѣпи врѣмето да ся развалятъ идолитѣ, а да ся украсяватъ святитѣ мѣста.

Причината за дето Константинъ имаше наклонность къмъ Христіанската вѣра бѣше *примѣрътъ* на баща му Констанція Хлора, който въ областта си имаше голѣма наклонность къмъ Христіанитѣ, а послѣ — и свѣтитѣ на майка му царица Елена. Освѣнъ това, Константинъ като имаше природно високъ умъ и прекрасно сърдце, разумъ, какъ Христіанската вѣра е произлѣзла наистина отъ Бога, и предаде ся на нежъ съ сичката си любовь и съ искрено сърдце. По напълно ся увѣри въ истинността на Христовата вѣра на следующія начинъ:

Послѣ смъртъта на баща си, Константинъ на скоро ся намѣсти за Римскій Императоръ. Но въ сѣщото врѣме ся подигнахъ двама непріатели на Христіанитѣ; Максенція въ Италія, и Лицинія въ Илирія. Константинъ, като ся помоли на Бога, трѣгна съ войската си противъ Максенція. И като за отговоръ на неговата молитва, той видѣ съ войската си въ средъ пладне кръстъ, на когото бѣше написано: „*съ това ще побѣдишъ.*“ Константинъ тутакси заповѣда да направятъ на всяка знамя по единъ кръстъ, което ся свърши тутакси. Защитенъ и насърченъ отъ този новъ Христіанскій знакъ, Константинъ побѣди Максенція, който като бѣгаше за да ся избави, — удави ся въ рѣката Тибръ. — Като влѣзе Константинъ въ Римъ, положи на средъ пазаря единъ кръстъ, като за знакъ че е

побѣденъ непріятельтъ. Послѣ, когато побѣди и другитѣ непріатели на Христіанитѣ — стана самодържавенъ царъ, и още съ по-голъма свобода и воля захвана да прави добро на Христіанитѣ. Той провъзгласи Христіанската вѣра за господарственна въ Имперіята; повърна на Христіанитѣ сичкитѣ църкви, които имъ бѣхъ заробили непріателитѣ; освободи отъ данъкъ священниците, основа Христіански училища, строго заповѣда да се празнуватъ Христіанскитѣ празници; и обърна много язичници въ Христіанската вѣра.

Но, понеже престолнія тради Римъ бѣше пленъ съ много язичници и гонители на Христіанството, дето Христіанската вѣра неможеше да се разпространява лесно, то Константинъ си пренесе столицата въ Цариградъ. Тукъ той основа великолѣпни църкви и други здания.

Константинъ, обърна особено вниманіето си къмъ святата земя Палестина, която е била твърдѣ богата съ разнитѣ събитія въ врѣмето на Исусовия животъ, и отъ която е произлѣзло спасеніето на цѣль свѣтъ. Константинъ замоли благочестивата си майка, царица Елена, да отиде въ тия святи мѣста, да намери тамъ честнія кръсть Исусовъ и да направи черкови на разни мѣста, които сж освятени съ чуднитѣ Исусови дѣла.

Царица Елена отдавно е била кръстена и горѣщо е желаяла да се поклони на тия святи мѣста. И ето въ 326 год. послѣ Христа въ 80 годишната си възраст, тя тръгна отъ Цариградъ за Ерусалимъ, за да украси тамъ святитѣ мѣста, и да намѣри честнія кръсть, на когото е билъ распѣтъ Господъ нашъ Исусъ Христосъ.

Въ онова врѣме живѣеше въ Ерусалимъ па-

тріархъ Макарія. Той посрещна Царина Елена съ голѣма честь. Послѣ кратко врѣме разумѣ царица Елена, какъ честнія кръсть Христовъ, щомъ сѣ смъкнали Христа отъ него, тутакси го заровили Евреитѣ въ земята; но мѣстото, гдѣ е билъ заровень, това не е знаелъ никой отъ Христіанитѣ, защото онія които заровили кръста, бѣха се закѣли да не го казватъ на никого. Тія гласове много наскърбихъ царица Елана. Но, споредъ както ъ научи патріархъ Макарія, тя повика тукакси сичкитѣ стари Евреи, и имъ заповѣда да кажатъ мѣстото, гдѣто сѣ биле заровили тѣхнитѣ дѣдове, кръстьтъ на Исуса Христа. Евреитѣ, отъ начало отказвахъ чи незнаятъ това мѣсто, но послѣ като видѣхъ че ще се накажатъ строго — казахъ че нѣкой старецъ *Юда* знаелъ това мѣсто, защото баща му билъ прочутъ пророкъ. Царица Елена повика тутакси този старецъ и го запита за това мѣсто, и послѣ дълги заплашванія, старецътъ заведе царицата и Патріарха на Голготската гора, гдѣто имаше едно капище и яви имъ: какъ подъ това капище е заровень честнія кръсть, което той билъ чулъ още въ детинскитѣ си години отъ дѣда си.

Царицата тутакси заповѣда да се развали капището, и да се търси св. кръсть Иусовъ. Дѣлото ся захвана тутакси, и на единъ пѣтъ патріарха извика: »Тукъ е кръстьтъ на нашія Спасителъ« И наистина, показа ся плочата, и подъ неѣ имаше три кръста, и онѣзи дѣсчица, която бѣше надъ Иусовата глава, тръновія венецъ, и онія клинове, съ които сѣ биле заковани рѣцетѣ и краката на Христа. Сега останало е само да ся познае, кой е отъ тритѣ тія кръстове, кръстьтъ на когото бѣше распѣтъ Христосъ. Патріархъ Макарія за-

повѣда да занесѣтъ тѣя три крѣста, при една благочестива жена Нона, която е била твърдѣ тежко болна. Патріархѣтъ, зѣ крѣстоветѣ и съ единія и съ вторія докачи жената, но щомъ жѣ докачи съ третія, тя си отвори очитѣ, и огади едно голѣмо спокойствіе отъ болѣстѣта си. Сичкитѣ ся зарадвахъ. Царица Елена, съ най-голѣмо почитаніе и съ радостни сълзи на очитѣ падна предъ св. крѣстъ като го прегращаше и цалуваше; а сѣтнѣ изговори тѣя речи: „сега Господи дозволѣй ми да умрѣ спокойно, защото доживѣхъ да видѣхъ съ очитѣ си спасеніето на цѣль свѣтъ.“ — Патріархѣтъ и другитѣ присѣтствующи, благодарихъ Богу на този драгоценнѣй даръ.

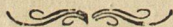
Между тѣя ся събра голѣмо множество народъ и сѣкѣй желаяше да види този чуденъ даръ Христіанскѣй, да му ся поклони и да го цалуни; но понеже бѣше мѣстото тѣсно, то неможа да имъ са изпълне желаніето. Тогазъ народѣтъ извика, като молеше Патріарха. да ся възкачи на високо мѣсто, и да дигне на високо това *свято древо*, за да можаѣ да го видятъ сичкитѣ.— Патріарха послуша народа и заедно съ царица Елена подигна крѣста на високо, да би го видѣли сичкитѣ вѣрни. И отъ този случай названъ е празникѣтъ *„въздвиженіе честнаго и животворящаго креста Господня.“*

На този начинъ ся изнамѣрилъ честнѣя крѣстъ на Спасителя. И отъ онова врѣме и до днесъ го празнува нашата свята църква всяка година на 14-ій Септемврѣй. И понеже е съединено почитаніето на св. крѣстъ, съ страданіето Христово, то останало е още отъ старо врѣме да ся пости на *крѣстовъ-день*.

Царица Елена направи въ Ерусалимъ, на мѣстото гдѣто е страдалъ Исусъ Христосъ великолѣпенъ храмъ „*Воскресеніе Господне*“ и много други храмове на различни мѣста, като ги обдари съ сичкитѣ украшения и съдове, които сѣ пуждни за служеніе. А животворящія кръсть гуди въ сребаренъ ковчегъ и го предаде на патриарха Макарія, да го пази въ черкова *въскресеніе*, за да му ся покланятъ Христіанитѣ за винаги.

Като ся вращаше царица Елена въ Цариградъ, зѣ съ себѣ си една частица отъ животворящія кръсть Господень, тръновія венецъ и онія клинове съ които бѣше закованъ Христосъ. Сичкитѣ тия драгоценни частици донесе царица Елена въ даръ на благочестивія си сынъ императора Константина.

За този голѣмъ и спасоносенъ трудъ на Христовата вѣра, св. църква назова Константинъ и Елена „*равноапостоли*“ и опрѣдели да ся празнуватъ всяка година на 21 Май. И сынътъ и майката изографисватъ ся обикновенно на една икона помежду единъ кръсть, и съ това ся показва че сѣ тѣ изнамѣрили и запазили честнія кръсть.

ХРИСТІАНСКАТА ЦЪРКВА ВЪ ПЪРВИТѢ ВѢКОВЕ.

„*Азъ избрахъ ви отъ мира, сего ради ненавиждатъ васъ миръ.*“ — Това каза Господь нашъ Исусъ Христосъ на ученицитѣ си, когато ся разговаряше съ тѣхъ послѣдній пакъ предъ страданіето си. И рѣчитѣ Му ся изпълниха. Христіанитѣ сѣ страдали твърдѣ много въ първитѣ вѣкове послѣ Христа; защото сѣкій мисляше че е Богу угодно, когато ги убива. Но при венчко това, Христіанството пакъ ся распространяваше по свѣтътъ, и пай-напредъ ся утвърдяваше въ Римското царство, което ся именувано въ онова врѣме: *вселенна*, споредъ както казва и Евангелистъ Лука: Изыде повеленіе отъ Кесаря Августа, написати всю вселенную.

Христіанитѣ бѣхъ въ първитѣ три вѣкове въ свѣтътъ онова, което е душата въ телото. Христіанитѣ сѣ съществували въ четвъртій вѣкъ почти по сичкитѣ стра-

ни въ Римското царство; и двадесетата часть отъ тогавашния народъ биле сж Христіани. Нъ при толкози гоненія които ся правяхж противъ Христіанитѣ, пакъ неможахж да успѣжтъ дето Христіанската вѣра, да не стане господствующа въ цѣль свѣтъ.

А защо сж гоили Христіанитѣ?

Първо и първо затова, защото Римскитѣ закони сж биле противни на всяка нова вѣра. Римското правителство е строго забранило, дето никой да не ся кланя на чужди Богове, но сѣкій да си държи и почита вѣрата. На сѣкій Римлянинъ първата длъжность е била, да и спѣлнява обрядитѣ на вѣрата си, а на страннитѣ, да си почитатъ Боговете, споредъ какго сж запомнили отъ предѣдитѣ си. А да ся въведе нѣкоя нова вѣра, това е било съвсѣмъ противно на Римскія законъ, защото Римлянитѣ мислѣхж, какъ онзи народъ който си държи вѣрата и и спѣлнява обрядитѣ ѝ, той бива щастенъ и богатъ. Ако би да ся появи нѣкой, който да иска да въведе нѣкоя нова вѣра въ Римското царство, той безъ друго трѣбаше да ся убіе.

Отъ начало, Христіанството като ново, нѣбеше въ никой народъ добрѣ вкоренено, затова трѣбаше да ся утвърди не въ този или онзи народъ, нъ въ цѣль свѣтъ. И тжй, като не е било народно Богослуженіе, а понеже е привличало много членове отъ Римлянитѣ, то бѣше винаги гонено отъ тѣхъ.

Онія отъ Язичницитѣ, които не приемахж Христіанската вѣра, щомъ чуяхж отъ нѣкого да ги убѣждава или да продума върху Христіанството, тутакси го предавахж на правителството и приемаше твърдѣ голѣмо наказаніе. А сжщо и онія бивахж казнени, които сж ся кръстили и пріели Христовжтж вѣра.

Другата причина за дето гоняхж Римлянитѣ Христіанитѣ бѣше, бързото распространеніе на Христіанството; и Римлянитѣ като видѣхж това, помислихж че тжзи нова вѣра (т. е. Христіанството), е безбожіе или грубо суевѣріе.

(Слѣдва.)

Б О Г Ъ (*).

Богъ е сѣщество най и всесвършено, и въ дълбочината на вънтрешнитѣ свойства, отъ никого никога не постигнато; Той е Творецъ и Промыслителъ на вся вселенна; По Християнското истинно учение, Богъ е единъ по сѣществото, а е Тройченъ по Лицата: Богъ-Отецъ е нерожденъ, несътворенъ и ненаправенъ отъ никого; но самъ отъ Самосебе си предвѣчно сѣществува; Богъ-Синъ, предвѣчно, таинствено и непостижимо е роденъ токо отъ Бога-Отца; и Богъ-Духъ Святый, предвѣчно и непостижимо исхожда токо отъ токози Единго Бога-Отца; а не и отъ Сина.—

Сичкитѣ тѣзи Три Лица едно на друго са свършено равни, сѣвѣчны и съприсносящни, и не сѣ Три Бога, единъ отъ други отдѣленни; но сѣ единъ Богъ въ троица и троица въ единица.

Понятіята за Бога въ разни времена и у разни Народи са были твърдѣ различни: Многообразието на Проявлѣніята въ природата на Божественната жизнь, въ Нейното Выше могущество, мудрость, и бгагость, породило е Многобожіето — Политеизма.

Многогo дълбоко издырваніе и изслѣдованіе на Божіето, или Божественното бытіе довело на мысль Неговото Единство и самостоятелността и породило е Еднобожіето.

Еднобожіето — става Пантеизмъ, когато Едно Божество са представлява не засѣщностъ на Вселенната; а за Лице, което сѣществува само-

(*) Името Богъ са произвожда отъ Самскритската дума *Богхи*, и отъ Старо-Българската, както и отъ Ново-Българската дума *Богъ*, които са тълкувать — *могущий*, или *моцный*; на трийѣ язицы.—

стоятелно выше-вселенната, и което салтъ ся проявява въ разнообразіята на явленіята.

Доказателство на Божіето съществуваніе бива: 1) *Онтологическо*; 2) *Космологическо*; 3) *Физиотеологическо*; 4) *Нравствено*; 5) *Историческо*; и накрай 6) основано на *Божіето откровение*.

За тѣзи доказателства ще поговоримъ на четателитѣ и любителитѣ на това Духовно Списание, въ идущія листъ.

Стоянъ П. Ан. Робовъ.

Елена 26 Августъ 1871.

НАШАТА ДУХОВНА КНИЖЕВНОСТЪ.

Ако погледаме безпристрастно на онова което работиме, и направиме сравненіе съ онова какъ трѣба да работиме, тогазъ и самички мислѣще признаемъ, какъ отъ день на день сѣ по-вѣче презираме и ставаме хладнокрѣвни къмъ Христіанскитѣ си длѣжности; отъ день на день сѣ по-вѣче слушаеме да ся говори противъ вѣрата; и то отъ кого? Пакъ отъ нашитѣ ушѣ по-учени младежи. А защо?.. Защото нашата духовна книжевностъ е съвсемъ презряна и забравена.

Умниѣжтъ и моралниѣжтъ напредѣкъ на нашія народъ, никоги нѣма да си постигне цѣльта, ако нашата книжевностъ не ся распространи по-вѣче, ако нашитѣ по-учени младежи, виѣсто да ся разговарятъ, че нѣмало Богъ, незахванатъ да прочитатъ различни духовни книжки, и да разговарятъ върху вѣрата съ чисто сърдце и здравъ разумъ, а не да доказватъ: чи сичко каквото ни обкружава, било сътворено отъ природата.

Ние сички като Христіани, длѣжни сме предъ

свичко да ся трудиме за моралното си развитіе. Ако желаемъ добрія напредѣкъ на народа си грѣба да му покажемъ че безъ вѣрата неможемъ да съществуваме. Защото тя ни обдържава, и ни прави да бъдемъ, любезни, почтени и благочестиви; а когато нѣма между единъ народъ, любовь и взаимно почитаніе, тогазъ такъвъ народъ чи ся губи самичакъ отъ себѣ си, за това нетрѣба съмнѣніе.

Христіанскія напредѣкъ предъ сичко трѣба да бжде религіозно нѣравственъ. Сичко каквото ся слави и хвали, то е произлѣзло отъ Христіанството. Напредѣкъ безъ вѣра, докаралъ би нашія народъ, да злоупотреблява сичко, да краде и да прави други много злочинія; затова съ пълно право можемъ да кажемъ, че не сж на правія пѣть онія, които злословятъ вѣрата, а не щѣтъ да ѣж и изучѣтъ.

Нашата духовна книжевность до днесъ, твърдѣ малко е напреднала, по причина за дето слабо уважаваме Христіанскитѣ си закони; дали ще трае това и за въ будуще? Дали нѣма ся каемъ за дето сме толкози оставили въ мрачность Христіанското ученіе? Това ще покаже врѣмето. Но тежко и горко на насъ, ако ние не предвиждаме че подпадаме отъ день на день въ по-лошо състояніе, и не ся потрудимъ за обогатяваніето на духовната си книжевность, и за по доброто изучваніе на вѣрата си.

Въ днешній вѣкъ, отъ голѣма нужда сж за насъ Богословски училища, отъ които на жалость нѣмаме нето едно. Да би напреднала и да би ся развила нашата духовна книжевность; трѣба предъ всичко да ся здобиемъ съ учени мѣже, които ще можѣтъ да работѣтъ за духовното нѣ просвѣщеніе, което е необходимо нужно днесъ за нашія народъ

ВЪРАТА Е НЕОБХОДИМО НУЖНА.

Ако и да е върата споредъ произхождение-то си даръ на святаго Духа, но тя е пакъ соб-ственна и на човѣка, понеже е той приема съ соб-ственната си воля; и въ това отношеніе, тя е необходимо нужна за спасеніето ни. Необходи-мата нужда на върата, вижда са и отъ тукъ за-щото пресвятата въра Христова, безъ която не-можемъ да бждемъ спасени, съдържава въ себѣ си такива истинни, които превъзвишаватъ обикновен-нитѣ средства на човѣческото ученіе, сир. иску-ството и разумѣтъ, които неможатъ да ся пости-гнатъ чрезъ другій начинъ, освѣнь съ върата. Та-кива сж: Тайната на пресвѣта Троица, тайната на въплощеніето, и други много още благодатни дѣй-ствія.— Споредъ както е благодатъта, първона-чалній и необходимій изворъ и начало на духо-внія животъ отъ страната на Бога, сжщо тжй е върата, вторій необходимій изворъ отъ страната на човѣка. Затова ся имѣнува цѣлата Христова ре-лигія въ Св. Писаніе „Вѣра;“ когато ся приема върата имѣнува ся „*послушность*,“ а онія които сж љж приели, имѣнуватся „*вѣрнии!*“ За дѣто можатъ да бждѣтъ спасени само вѣрнитѣ, това ся види отъ тія речи: Вѣруй въ Сына, иматъ животъ вѣчній: *а иже не вѣруетъ въ Сына, не узритъ живота, но гнѣвъ Божій пребываетъ на немъ.*— Апостолъ Павелъ казва, какъ безъ въра неможемъ да бж-демъ оправдани предъ Бога. *Праведный отъ вѣры живъ будетъ: правда Божія вѣрую Иисусъ Хри-стовою во всѣхъ и на всѣхъ вѣрующихъ вѣрую-щему въ оправдающаго нечистива вмѣняется вѣра его въ правду.* Сжщія Апостолъ казва, какъ никоя добродѣтель неможе да бжде истинна и Богоуго-дна, ако не е плодъ отъ върата: *Всяко еже не отъ вѣры, грѣхъ есть.*

ОТЪ КАКВО ТРѢБА ДА СЯ ПАЗИ СВЯЩЕННИКЪТЪ И КАКЪ ДА ЖИВѢЕ?

Священникътъ споредъ званіето си, дохожда въ съдружіе съ разни лица. За него е отворенъ домътъ както на богатія тъй и на сиромаша. Той е солъ на земята; трѣба прочее като такъвъ да ся събира съ всякого Той не трѣба да бѣга отъ дружба, безъ които неможе да живѣе; но напротивъ длъженъ е да помага на всякого и да търси лѣкъ (цѣръ) на всяко заблуденіе.

Таково едно състояніе много пжти бива за священникътъ опасно. Прочее какъ трѣба да ся пази, за да не впадне и самъ въ прегрѣшеніе?

Човѣкъ въобще, който пази на себе си и на честта си, нѣма да влѣзи въ всяко дружество на единъ пжтъ, до дѣто неспита да ли е за него.

Правій священникъ и вѣрній служителъ Бжій който са труди да отговори на званіето си на службата си, пай-напредъ нѣма да има врѣме, за да може да стане членъ на безполезни пріятелства.

Священникътъ трѣба да ся пази отъ всякакви лица и дружба, които обичатъ развратността, а мразятъ добродѣтеля. Той трѣба да бжде огледало на стадото си, ако иска да ся назове праведно пастирь. Защото, каква полза и какви наставленія може да даде единъ священникъ на онѣя които сѣ минали границитѣ на честта си, когато е и сѣмъ отъ сжщія родъ?

Священникътъ е длъженъ да проповѣдва словото Божіе на всякого, и да учи стадото си на Христіанска побожностъ; той трѣба да бжде както пастирь, сжщо и лекаръ; щомъ види чи наставленіята му нѣма да принесжтъ плодъ, трѣба да ся отстранява, защото ако постоянствува може да ся роди по-голѣмо зло.— Много пжти священникътъ пада въ таково искушеніе, дѣто е принужденъ да постжпи и противъ интересътъ си, противъ званіето си; но въ всяко дѣло трѣба да бжде внимателенъ; защото на священникътъ сѣкій глѣда.

Много пжти са случва дѣто священникътъ става причина, да ся раждатъ въ едно общество различни интриги; но такъвъ священникъ не е достоенъ за званіето си.

Твърдѣ тежакъ и великолепенъ е священническія чинъ, но на жалость днесъ твърдѣ малко честь му ся отдава. А на това сж причина Архипастиритѣ, за дето произвѣждатъ за священници такива лица, които не сж достойни за тѣзи свѣта служба. Но на всякій начинъ священникътъ може да отговори на званіето си само ако е трудолюбивъ.

На 2 Септемврий т. г. приехме едно писамце отъ Българ. Читалище въ Видинъ, въ което ни явяватъ чи са умножило числото на спомоществателитъ на Духовнія листъ »Слава« и ни молятъ даже да имъ испроводиме отъ начало листовете. Това тѣхно родолюбіе, съ което ни удостояватъ често, причинява ни въ душата едно силно волненіе отъ радостъ, и за да си изразимъ признателността и благодареніята, ние явно казваме: какъ Българ. Читалище въ Видинъ съ дѣлата си отговаря на цѣльта си.— Да живѣете Г-да Настоятели и членове на Българ. Читалище въ Видинъ!— Вашитъ дѣла ще останатъ вѣчни, а потомцитъ ви ще ви славятъ за винаги!— Приемнетъ за сега молимъ ви, тія наши голи, но искренни речи, като за награжденіе на трудоветъ ви, които жертвувате за нашето тежко (за насъ) предприятіе.

изд.

Годишна цѣна за »СЛАВА« духовно списаніе е: гроша 20.— Безъ предплатъ спомоществователи не сѣ пріети.— Писма или статіи за обнародваніе ще ся отправятъ направо до издателя. Настоятелиѣ отговарятъ за стойносттаѣ.

Съдържаніе: Праздникъ: въздвиженіе честнаго и животворящаго креста Господня. или Кръстовъ-день.— Христіанската църква въ първитѣ вѣкове.— Богъ.— Нашата духовна книжевность.— Вѣрата е необходимо нужна.— Отъ какво трѣба да ся пазя вѣзненникътъ и какъ да живѣе?—

ПОДАРОЦИ.

 Г-нъ Никола Догановъ (учитель въ Берковѣца) подарява едно годишно теченіе за училището въ Айтосъ.— Благог. попъ Петъръ Тихчевъ Молловъ въ Разградъ, подарява едно годишно теченіе за Дѣвическото училище въ Бебрѣво.

 Умоляваме онія Г-да настоятели, които не сѣ внесли още предплатъ, да побързатъ, да ни ѣж внесѣтъ по скоро, защото и отъ насъ искатъ напредъ. Сѣщо молиме и онія Г-да, до които бѣхме испроводили отъ книжкитѣ „Юстина“ и др. да ни испратятъ стойносттаѣ, съ което ще ни улеснѣтъ не малко.
